

L'ALTERNATIU

Nº 2 HIVERN 85.

125 Ptes

Publicació ecologista de Catalunya

PONÈNCIES

1er congrés dels verds

EDITORIAL

CARTA OBERTA ALS GRUPS I COL·LECTIUS ECOLOGISTES DE CATALUNYA

Ens dirigim a tots vosaltres, amics i amigues, després d'assistir, com observadors, a la 2ª Trobada Ecologista (1), la qual va debatre la posició d'alguns ecologistes i alternatius respecte d'Alternativa Verda i respecte de l'Organització Política Confederal Els Verds.

De les aportacions dels grups presents a la sessió del dissabte tarda (2) se'n desprèn que els posicionaments respectius s'improvisaven allà mateix, estaven mancats de raonaments seriosos i no eren postures que reflectien opinions unànimes en el si dels respectius grups. D'això se'n pot exceptuar algun col·lectiu que havia discutit a fons la temàtica i donava raonaments seriosos.

El que hom no entèn és que algunes persones que van participar en el naixement de l'organització política ecologista Alternativa Verda -MEC-, tot acordant unànimament "constituir-se en una organització política legal, que no disvirtuï els principis bàsics, objectius i operativa del Moviment Ecologista Català (entitat cívica)", els passats 8 i 9 d'octubre de 1983 a la Bisbal d'Empordà; ara, un any i mig més tard, manifestin que "ni ara ni mai serà necessària una organització política ecologista".

Tampoc comprenem perquè se'ns acusa públicament de "crear una organització clàssica de partit, centralitzada i desvinculada de la realitat del moviment". Tampoc entenem el rebuig a "les formes d'actuació que Alternativa Verda adopta".

Amb tota sinceritat voldríem preguntar-vos, si ens ho permeteu i si esteu disposats a mantenir una discussió seriosa, quins són els fets que demostren aquestes acusacions que ens feu?, ens els podeu enumerar tots i cadascun d'ells?, quines persones els han comès?, quan?

La posició d'Alternativa Verda és palesament clara en aquest aspecte:

- A.V. no pretèn ser el representant del conjunt del Moviment Ecologista ni la seva avantguarda il·lustrada. Tampoc hem dit -ni pública ni privadament- que aquests fossin els nostres objectius.

- A.V. respecta i respectarà profundament qualsevulla mena de "coordinadora", "xarxa", o

com se'n vulgui dir de qualsevulla estructura que serveixi per a bescanvi d'informació i que potenciï experiències concretes de treball.

- A.V. considera que la representació i l'exclusivitat del Moviment Ecologista no la té, ni la tindrà, ni se la pot atorgar cap coordinadora, cap xarxa, ni... per descomptat, una organització política com Alternativa Verda, com tampoc pretén atorgar-se-la una organització internacional com Greenpeace. La representació del Moviment Ecologista és el Moviment mateix amb tota la seva diversitat de persones organitzades en col·lectius i persones que actuen individualment.

El que sí ens preocupa realment, és que algú (personal o col·lectivament) pugui atribuir-se el dret a pontificar el que en un futur pugui fer o deixar de fer l'Organització Política Confederal Els Verds i, a Catalunya, Alternativa Verda. I encara més, que algú pretengui pontificar sobre el que és convenient o no és convenient, ara i aquí, pel Moviment Ecologista. No es pot considerar això com una manifestació de totalitarisme i de dogmatisme?

La posició d'Alternativa Verda és molt menys ambiciosa i molt més senzilla: de la mateixa manera que dins el Moviment Ecologista hi tenen cabuda organitzacions internacionals com Amics de la Terra, com Greenpeace (qui ho pot dubtar?) i la seva pedagògica acció directa -criticable no obstant des de molts punts de mira, però sempre respectable-, perquè no hi pot tenir cabuda una organització política que:

- oposi resistència enfront de les contínues agressions que la civilització industrialista mena contra els sistemes naturals que sostenen la vida a la terra,
- fomenti la innovació i la creació en les relacions entre les persones i la natura i entre les persones mateixes, tot creant espais d'autonomia en el si de la societat.

Si cal oposar resistència i practicar la innovació social, cal fer-ho en tots als àmbits, i creiem honestament que el Moviment Ecologista no pot deixar-ne cap al marge, incluint l'àmbit polític, sempre que hi hagi persones disposades a fer-ho. Però no cal que aquesta organització política estigui formada per la totalitat del moviment, doncs això suposaria una uniformització, una

pèrdua de la individualitat i una pèrdua de la diversitat sempre necessària.

Ens dol profundament que se'ns faci retret de coses hipotètiques i que hi hagi qui s'autoconsideri el rovell de l'ou ecologista. La nostra experiència ens ensenya que a Catalunya hi ha més persones ecologistes que les que estan organitzades en els grups i col·lectius existents. I no persones que se'n "diuen" sinó persones que ho són en la seva pràctica diària.

Evidentment no són molts milers, però sí que són persones que amb el seu exemple irradien esperança i que moltes vegades voluntàriament no assiteixen a cap mena de trobades ecologistes per les mesquineses, discussions estèrils, guerres de "lideri-llors" que allí tenen lloc. En una paraula, n'estan farts!

Cal trencar d'una vegada amb els conceptes dogmàtics i totalitaris de que "nosaltres som els únics ecologistes, els més purs" i els altres "no tenen consciència ecològica", per tant no "volem saber res amb ells".

Per arribar a bastir una societat harmònica amb la natura, objectiu bàsic de tots els ecologistes, calen grans dosis de respecte mutu, perquè avui a Catalunya ningú pot vanagloriar-se de posseir la "veritat absoluta ecologista". Cal experimentar i provar i això requereix amplitud de mires i generositat envers tots aquells i totes aquelles que es consideren ecologistes i que amb raó o sense intenten dur a la pràctica allò que pensen i creuen.

ALTERNATIVA VERDA

Barcelona, 20 de gener de 1985

(1). Per cert, referent a les trobades ecologistes fóra interessant refrescar una mica la memòria i recordar que a Catalunya, amb més de 10 anys de lluites ecologistes, s'han realitzat diverses dotzenes de trobades. Potser que deixéssim d'enumerar-les a partir de la primera vegada que a algú se li acut la genialitat de convocar-les.

(2). Assemblea Verda del barri del Poblet, Col·Ecol. Pi del Llobregat, Grup Ecol. de Cornellà, Col·Ecol. l'Ortiga de Mataró, Amics de la Bici, Grup Ecol. CNT, Ateneu Llibertari l'Harmònia del Palomar, Ecol. de Calella, Sarrià Verd, Ecol. de Molins, Col·Ecol. Montcada, CANC, Amani Alternativa de Sants, Col·Montigalà.

Alternativa Verda hi va ser present com a observador a despit de no haver estat convocada.

INDEX:

Editorial: Carta oberta als grups ecologistes catalans.

Ponència Primera: Esquema del programa de "ELS VERDS".

1. Els nostres orígens.
2. Pensar Globalment, Actuar Localment.
3. L'acció local.
- 3.1 Alliberar el municipi.
- 3.2 Protegir la vida.
- 3.3 Treballar d'una altra forma.
- 3.4 Consumir millor.
- 3.5 Reduir les il·legalitats.
- 3.6 Ajudar al Tercer Món.
4. L'acció regional o econacional
5. El marc estatal.
6. L'Europa dels pobles.
7. Epíleg.

Ponència Segona: Cap a l'Aprofitament Integral de les Fonts Renovables d'Energia.

1. Introducció.
2. Objectius.
- 2.1 Autososteniment energètic.
- 2.2 Interdependència.
- 2.3 Fonts renovables d'Energia i Reciclatge de Materials.
- 2.4 Energies netes, barates i segures.
- 2.5 Managament local dels temes energètics.
3. El camí per assolir els objectius.
- 3.1 Establiment d'un marc legal escaient.
- 3.2 Introducció de la comptabilitat energètica en les diverses activitats de la societat.
- 3.3 Adequació de l'economia energètica actual a la realitat.
- 3.4 Foment de l'educació i la informació energètica.
- 3.5 Realització de Plans Energètics a nivell local.
4. Propostes immediates.

Ponència Tercera: Ni Otan, Ni Mercat Comú.

1. OTAN i CEE, bessons siamesos.
2. L'OTAN espia a la CEE.
3. Lligat i ben lligat.
4. El cas de l'Estat Espanyol.

Ponència Quarta: Per què cal anar a les eleccions?

Ponència Cinquena: Atur, Productivitat i Drets Socials.

1. Defensa de l'ocupació.
2. Promoció de llocs de treball.
3. Drets Socials.
4. Conclusió.

Imprimeix ALGRAF
C/ Sepúlveda, 87.

Dipòsit Legal: B-20004/84

ENERGIA

1. INTRODUCCIO

La humanitat ha utilitzat i utilitza l'energia de dues maneres principals. D'una banda hi ha un ús vital, per a l'alimentació. D'altra banda hi ha un ús social en el qual s'inclou tant l'ús laboral-industrial (obtenció de materials, transport de persones, matèries i informació, substitució de treball humà -tant físic com mental-,...), com l'ús recreatiu i de confort.

L'ús vital, endosomàtic, d'energia no varia pas gaire entre persones. A mesura que augmenta la quantitat de diners disponibles, la compra d'energia en forma d'alimentació augmenta relativament poc i aviat té un límit.

Podriem dir que la veritable crisi energètica és la que hi ha quan les persones no arriben a les 2000 o 3000 quilocalories mínimes de subsistència biològica. Aquesta és la crisi energètica que ens sembla veritablement greu.

Pel que fa a l'ús exosomàtic d'energia, la humanitat no té instruccions genètiques gens clares. La compra d'energia per a l'ús exosomàtic no sembla tenir límits i de fet una persona rica d'un país de l'Atlàntic Nord dissipa, cada dia, fins a mig milió de quilocalories, en forma de productes consumits, transport, refrigeració i calefacció domèstica, etc.

Es irracional somniar amb l'augment continuat de l'ús d'energia. És injust, d'altra banda, que els polítics i els tècnics dels països rics estiguin més amoinats per l'anomenada "crisi energètica" a aquests països que no per la veritable crisi energètica, és a dir la fam als països pobres.

L'interés estratègic dels poders econòmics, polítics i militars per exercir un control, cada vegada més intens, sobre les persones i les comunitats, juntament amb la necessitat d'abaratir la tecnologia nuclear militar han portat a prometre l'expansió continuada de l'ús de l'energia, mitjançant uns subministres abundants a través de l'energia nuclear.

Però cada dia que passa els fets demostren que la nuclear és una tecnologia:

- d'un elevat grau d'immaduresa, com es veu de l'augment continuat d'accidents ocorreguts a les centrals nuclears arreu del món (als EUA, 2300 accidents l'any 1979, 4500 l'any 1982), de l'augment continuat del nombre de treballadors expo-

Fem que l'alternativa sigui una realitat davant un horitzó d'hipercontrol burocràtic de cara al manteniment de la seguretat i de la repressió del frau a l'estat. (Ve de la pàgina 19.)

sats a dosis significatives de radiació (84322 treballadors als EUA, l'any 1982, dels quals un 35% exposats a dosis superiors a 0,5 Rem) i la davallada continuada dels factors de càrrega (als EUA, 66% l'any 1977, 55% l'any 1983),

- econòmicament ruïnosa, com se'n desprén de l'augment de l'endeutament de les empreses elèctriques tant a l'Estat Espanyol com a la resta del món,
 - que produeix energia elèctrica a uns costos més elevats que altres fonts d'energia, ja que el cost i el temps de construcció són més elevats que els previstos originàriament, que els costos d'operació i manteniment van en augment, que sorgeixen problemes no esperats suposant costos de reparació imprevistos, que la producció real d'energia elèctrica és menor que l'esperada,.....
- A més, els costos d'emmagatzament de les deixalles i de desmantel·lació de les centrals són fins avui, desconeguts.
- menys fiable que altres tecnologies convencionals i de molt baixa sensibilitat (necessitat de potència de reserva, de compra d'energia de substitució no programada,...)

Tot això fa que els programes nuclears a molts països estiguin pràcticament paralitzats (als EUA no s'ha produït cap nova comanda de central nuclear des de l'any 1979 i en canvi s'han produït 109 cancel·lacions des de 1972, l'equivalent a 120000 MW, o sigui el 80% més de la potència nuclear instal·lada avui als EUA).

A la gran irracionalitat que suposa el donar més importància a l'ús social (recreatiu i laboral-industrial) de l'energia que no donar-ne a l'ús vital, és a dir, a preocupar-se més de la (falsa) crisi energètica dels països rics que no de la veritable crisi energètica de la gent que té gana, s'afegeix una altra irracionalitat menor, a nivell local: el fracàs continuat de les previsions de la demanda d'energia (per a ús exosomàtic) a l'Estat Espanyol i a tots els països industrialitzats.

(Continuà pàg. 8.)

ESQUEMA DEL PROGRAMA DE "ELS VERDS"

I. ELS NOSTRES ORIGENS

La creació d'una organització política de l'ecologisme a l'Estat Espanyol és en certa forma fruit de nombroses discussions i assemblees celebrades pels grups de base al llarg dels darrers deu anys. Som conscients doncs, que no partim de zero i que darrera la nostra decisió ha existit una dinàmica que ens ha conduït al compromís actual. La Federació del Moviment Ecologista de l'Estat espanyol que celebrà tres Congressos, a La Granja-Val-sain, Segovia (1977), a Las Dehesas de Cercedilla, Madrid (1977), i a les Tablas de Daimiel Ciudad Real (1978), arribaria a establir una declaració de principis, l'anomenada "Propuesta de Daimiel" que "Els Verds" assumim avui com a eix vertebrador del nostre programa. Donat que aquella primera Federació es dissolgué el 1979 per no existir un acord majoritari sobre la possibilitat de convertir-se en organització política autònoma dels partits, integrar ara la "Propuesta de Daimiel" als nostres postulats teòrics és un reconeixement envers aquells companys i companyes que iniciaren la lluita ecologista i antinuclear a l'Estat espanyol.

Reproduïm i adaptem aquells dotze principis com a constatació dels antecedents històrics de "Els Verds"!

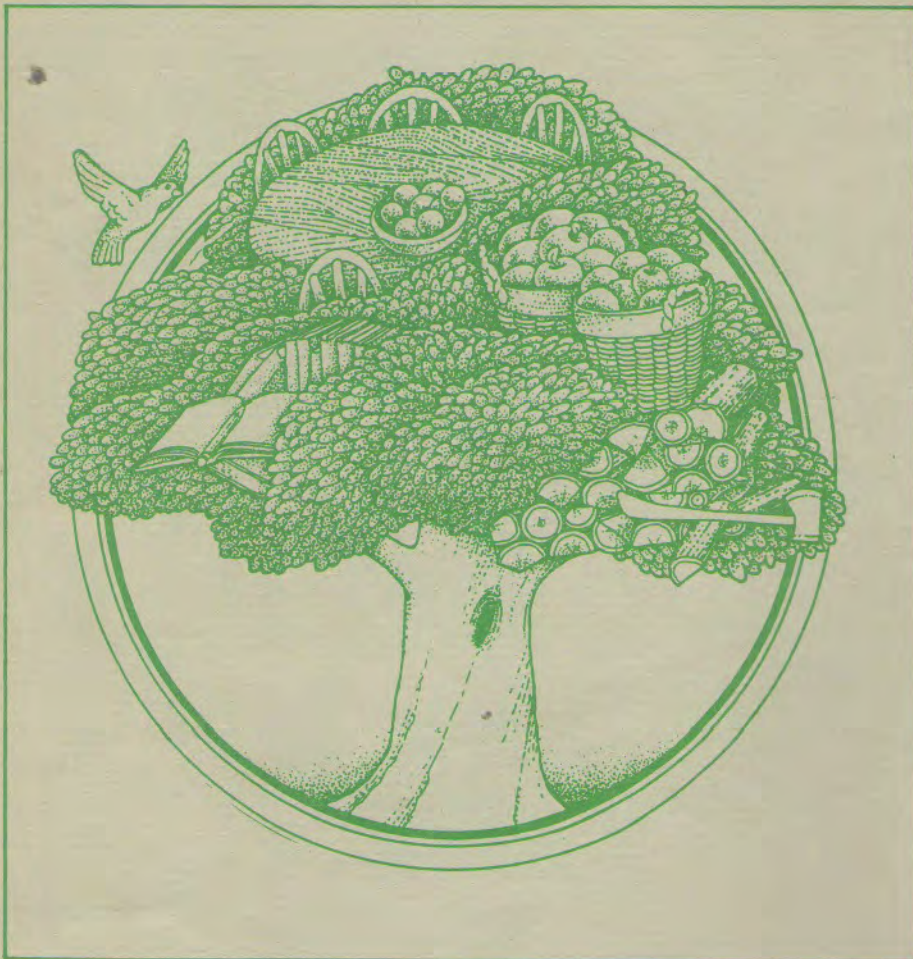
"Entenem per ecologisme un moviment socio-econòmic, basat en la idea d'harmonia de l'espècie humana amb el seu medi, que lluita per una vida lúdica, creativa, igualitària, pluralista i lliure d'explotació, basada en la comunicació i la cooperació de les persones. En conseqüència fem les següents constatacions i reflexions:

- 1) Considerem que la relació correcta amb la Natura no pot ésser la de destruir-la o "dominar-la", ni la de salvaguardar o mantenir uns enciavaments o illes de naturalesa, sinó una tasca global de col·laboració amb ella.
- 2) Entenem el progrés com una millora creixent de les condicions de vida i enteniment mutu, de la població, negant-nos per tant a identificar com a progrés el creixement quantitatiu i en general tot allò que significa de fet solament el "progrés" al servei de la dominació.
- 3) En conseqüència, defensem com a objectiu el gaudir de les

coses i gaudir de la relació entre les persones contra l'orientació productivista-consumista. No volem cada vegada més objectes, sinó una relació més sana entre les persones i amb els mateixos objectes.

- 4) Referent a que la Humanitat depèn del treball, manifestem la necessitat de lluitar per a que aquest esdevingui una activitat lliure i no explotada, ajustada a la persona conscient dels seus fins, no alienada. Defensem tota forma tradicional innòcua de treball mentre no quedi assegurat als seus protagonistes un treball alternatiu satisfactori.
- 5) Rebutgem el modus de producció dominant i qualsevol fórmula socio-econòmica basada en el productivisme i en l'acumulació de poder.
- 6) Ens declarem a favor de les energies renovables i en contra de la nuclearització militar i civil, en la mesura que suposa, més enllà de l'indubtable risc biològic, un model de societat militaritzada, monopolista, policíaca, ultrajeràquica, incompatible amb la idea d'autogestió.

- 7) Per contra, i sense prejudicar fórmules, ens pronunciem a favor de l'autonomia de les comunitats, el pluralisme de les formes de vida i l'autogestió dels col·lectius de treball.
- 8) En virtut d'aquest pluralisme, ens oposem a l'opressió o marginació que la societat falocràtica-patriarcal imposa a aquells qui no responen al seu concepte d'home o dona normal. Ens declarem solidaris amb tots els moviments que lluiten contra el monopoli de la normalitat.
- 9) Així mateix ens declarem solidaris també de tots els pobles de la terra, i en particular del Tercer Món. Denunciem la miserable operació d'amagar certes contradiccions del model industrial dominant, desplaçant als països pobres les indústries brutes, a l'ensamps que es continua l'explotació dels recursos naturals.
- 10) Considerem que la filosofia ecologista, de refusar el centralisme i la concentració, i defensar el dret al treball i a la qualitat de vida, s'oposa als desequilibris entre comu-

nitats. Ens pronunciem per l'esforç coordinat de les distintes nacionalitats i regions de l'Estat espanyol per a la correcció d'aquests desequilibris.

- 11) Proclamen el dret del poble a la més àmplia i lliure informació i denunciem les tergiversacions en els mitjans de comunicació, el monopoli de la informació científica a mans de l'Estat i dels grans grups econòmics i els entrebancs que avui es posen, en condicions democràtiques, a l'exercici d'iniciatives populars, marginals i alternatives.

Defensem i recolzem els mitjans alternatius d'expressió.

- 12) Enfront de tantes decisions des de dalt que han alterat les condicions de vida i treball, proclamen el debat popular i democràtic com a instrument bàsic de tota transformació social. Els conflictes entre canvi i seguretat, o els interessos divergents de sectors de la població treballadora hauran de ser harmonitzats mitjançant un debat en el si del poble."

Per "Els Verds" els sistema industrial productivista, tant sigui a l'est com a l'oest, en països capitalistes o socialistes, és aquell que es basa en el creixement il·limitat, l'explotació dels recursos naturals i el menyspreu per les lleis de la termodinàmica. Quedi clar que front al mite del desenvolupisme fomentat per la tecnocràcia conservadora liberal o social-demòcrata reivindicuem un desenvolupament ecològic qualitatiu i convivencial.

II. PENSAR GLOBALMENT ACTUAR LOCALMENT

El programa de "Els Verds" és una plataforma ideològica i un compromís entre totes les federacions que democràtica i solidàriament acceptin defensar-lo. Aquest programa tindrà la seva incidència als ajuntaments, parlaments autònoms i servirà per a una dinamització de l'ecologisme al Congrés dels Diputats i al Parlament Europeu.

En cap cas aquest programa és una proposta electoralista sinó una voluntat i un desig profunds de portar la democràcia a la vida quotidiana, projectant-lo cap a una consciència ecològica planetària. "Pensar globalment i actuar globalment", aquest és el nostre lema.

La plataforma a nivell planetari l'hem de construir amb el temps entre tots els ecologistes del món habitat, sense fronteres ni ba-

rreres culturals, en funció del concepte d'ajuda mútua. Entre tots hem de frenar les amenaces biològiques derivades d'aquest creixement irracional que augmenta les injustícies, l'alineació i la fam al món.

L'expansió de la tecnosfera (societat industrial i la seva capa de pol·lució) ha significat una greu contracció de la biosfera mitjançant les variacions climàtiques i la disminució de les possibilitats de supervivència al planeta. El nostre programa és per sobre de tot universalista i les propostes en aquest terreny es situen en el marc global en què s'ha caracteritzat la lluita ecologista. Es a dir: en quant a l'oposició:

1. Oposició a l'energia nuclear.
2. Lluita contra l'erosió i deforestació del planeta.
3. Oposició a l'escaldada d'armaments.
4. Lluita contra la uniformització de les cultures mitjançant el colonialisme informàtic.
5. Resistència a l'explotació excessiva dels recursos no renovables.

Respecte de la reivindicació i alternativa:

1. Defensa de les energies renovables (solar, eòlica, geotèrmica, biomassa) i de l'estalvi i l'ús eficient de l'energia.
2. Creació d'estructures econòmiques alternatives i llocs de treball adequats a una producció amb finalitats ecològiques.
3. Potenciació de les cultures autòctones i dels mitjans de comunicació alternatius i independents del poder polític i econòmic.

En el futur la coordinació entre les diferents organitzacions ecologistes del món permetrà una major eficàcia en la denúncia i oposició de projectes que atemptin contra els equilibris ecològics i en la defensa de les nostres propostes de canvi radical. Per "Els Verds" de l'Estat espanyol aquests contactes passen primordialment per l'escala africana i europea, i per Llatinoamèrica, donada la proximitat geogràfica i cultural de la nostra identitat.

III: L'ACCIO LOCAL

El programa polític de "Els Verds" de l'Estat espanyol, clarificada la nostra ideologia universalista i internacionalista, ha d'assentar-se en una proposta alternativa per a la vida local i municipal.

Sense aquest compromís de fiscalitzar l'activitat dels partits polítics clàssics als ajuntaments i d'intervenir en les decisions que es prenguin especialment en matèria urbanística i cultural no podem optar a un altre tipus de credibilitat a nivell regional i universal.

L'ecologisme troba les seves arrels i té el seu primer compromís al barri, al poble i a la ciutat. Al camp, la indústria i l'escola.

Les nostres propostes en aquest sentit establertes com a document d'orientació general i com a base de treball amb les que es distingiran els ecologistes dels polítics tradicionals són:

A. ALLIBERAR EL MUNICIPI

- Posar en pràctica mètodes per a permetre als habitants la participació en la informació, administració i decisions que els afecten: panels, periòdics, locals, ràdio i televisió alternativa, comissions per a tractar problemes específics, formació dels ciutadans en la gestió municipal. Donar a conèixer experiències positives relacionades amb les pràctiques autogestionàries, granges autosuficients, reciclatge, agricultura biològica, etc. Promoure debats oberts sobre els problemes locals més immediats o projectes que puguin transformar el futur de la població.
- Organitzar referèndums mentre ho sol·liciti un 10% dels habitants de la localitat o en el moment en què es produeixi un important desacord entre els regidors elegits i les comissions de veïns i els ecologistes.
- Constituir banques cooperatives locals i comarcals amb l'objectiu de destinar l'estalvi popular conscient de l'alternativa ecològica a inversions en les pròpies localitats.
- Posar en marxa agències de serveis intermunicipals o comarcals, que avui estan en

mans de delegacions centralistes.

- Elaborar un pla energètic local que fomenti l'autososteniment i l'autosuficiència per al municipi i la comarca.
- Introduir el camp a la ciutat.

B. PROTEGIR LA VIDA

- Posar en pràctica mètodes i mitjans per a establir el consum d'energia per cap als municipis, eliminar progressivament la circulació de l'automòbil privat en els cascs antics i centres de la ciutat; refusar qualsevol tipus de central nuclear a la comarca, reclamar tècniques de producció no contaminants i exigir les energies renovables per a les edificacions municipals. Reclamar unes tarifes progressives i controlades d'energia. Fomentar el transport públic i l'ús de la bicicleta.
- Iniciar una investigació permanent de l'ecologia en el municipi, reciclar els residus i recuperar les matèries primeres.

Protegir prioritàriament els recursos biològics i en particular mantenir les terres de conreu. Realitzar estudis d'impacte davant de qualsevol possible modificació dels equilibris existents. Abans de procedir a l'elaboració de qualsevol pla d'urbanisme o d'expansió urbana es promouran estudis relacionats amb la demografia, geologia, climatologia, hidrologia, botànica i producció agrícola, entre d'altres.

- Utilitzar els poders administratius del batlle per a preservar els equilibris ecològics del municipi. Recolzar-se en l'article 347 bis del Codi Penal referent al delictes ecològic per a defensar la salut de les persones, la fauna i la flora, dels projectes industrials o urbanístics

que les amenacen.

- Buscar formes d'autobastiment d'aliments per a la comunitat local en un 50% com a mínim, dels productes de la pròpia comarca.

C. TREBALLAR D'UNA ALTRA MANERA

- Protegir i incrementar els treballs artesanals, el comerç dels barris, les activitats de reparació i reciclatge; organitzar en la mesura de les possibilitats, la rotació dels treballs més durs o ingrats i el servei en comú de les eines.
- Facilitar els locals gratuïts, recolzar i cercar subvencions per a la creació i desenvolupament de cooperatives de producció que promoguin actes culturals, tallers i centres de compra. Aquestes cooperatives permetran apropar als habitants d'edats diverses així com el control de certs serveis col·lectius.
- Lluitar per a reduir massivament la jornada de treball i dur-la a terme amb espais de descans. Potenciar el treball convivencial per als joves desocupats.
- Oferir a totes les persones que treballen en el municipi i en la seva àrea d'influència tots els mitjans possibles, advocats i assessorament, per a que puguin tenir una intervenció directa en el si de les empreses en relació a les condicions de treball, seguretat i finalitat dels productes que es fabriquen. En aquest aspecte els ecologistes deuen actuar com a "sindicalistes de quadre de vida".

D. CONSUMIR MILLOR

- Escollir i recolzar serveis col·lectius per damunt de les consumicions individuals, en particular pel que fa als transports.
- Reduir la superfície destinada a la publicitat en el municipi i lliurar aquest espai alliberat a les informacions d'associacions de veïns, consumidors, entitats cíviques i activitats artístiques.
- Donar prioritat a la rehabilitació de l'antic habitatge, mantenint i defensant en els barris d'origen als seus ocupants especialment en els cascs històrics.
- Refusar la construcció d'edificis singulars i de grans complexes immobiliaris.

Prohibir la venda de productes perillosos o de mala qualitat, sota un rigorós control sanitari.

Promocionar els productes pro-

cedents de l'agricultura biològica i els objectes reciclables i durables.

- Fer campanyes en defensa de l'aïllament tèrmic dels habitatges, l'ús d'energies renovables.
- Fer campanyes en defensa de l'aïllament tèrmic dels habitatges, l'ús d'energies renovables per a la calefacció i el rebuig del "tot elèctric".

E. REDUIR LES IL·LEGALITATS

- Promocionar la creació d'una oficina immobiliària municipal que substitueixi les tasques dutes a terme per agències privades, que publiqui unes normes municipals de preus i lloguers i que prengui pel seu compte les funcions notariales.
- Instal·lar gratuïtament el telèfon per a les persones d'edat avançada i els minusvàlids, fent que puguin accedir als equipaments i serveis col·lectius.
- Els nens i els vells han de ser també objecte d'atenció d'una activitat ecologista a nivell de municipi per a frenar la seva marginació de la col·lectivitat.
- Organitzar cursos de medicina preventiva gratuïts i fer funcionar departaments de salut oberts a un debat sobre la prevenció de la higiene, que intervinguin en els llocs de treball per a controlar les condicions de seguretat i l'estat de salut dels treballadors. Potenciar la informació i coneixement sobre les medicines dolces i el coneixement del propi cos.
- Evitar que es produeixin en el terme municipal productes contraris a la salut pública i als equilibris ecològics.
- Establir relacions culturals entre municipis urbans i rurals.

F. AJUDAR AL TERCER MON

- Dedicar una centèsima part del pressupost municipal a l'ajuda del Tercer Món, a través de determinades aportacions materials o dedicant una gran atenció a la conscienciació del problema de la fam en el món i a l'explotació dels recursos naturals dels països en vies de desenvolupament a través de conferències, actes o setmanes culturals.

Aquest marc global d'actuació ecologista a nivell municipal i comarcal ha de ser aplicat en funció del programa de cada col·lectiu municipal adherit a la nostra organització. Caldrà tenir en compte les característiques pròpies de cada ecosistema municipal on s'actui, la seva gent, la seva història, les seves tradi-

cions, els seus recursos naturals.

En cada actuació cal trobar els aliats adequats i la vinculació amb la població a través de les seves entitats més populars. El grup, col·lectiu o assemblea. En cada actuació cal trobar els aliats adequats i la vinculació amb la població a través de les seves entitats més populars. El grup, col·lectiu o assemblea ecologista vinculada a "Els Verds" ha de col·laborar solidàriament amb d'altres grups ecologistes que no hagin acceptat formar part de la nostra organització política.

IV. L'ACCIO REGIONAL O ECONACIONAL

El següent àmbit d'actuació ecologista és la regió o l'econació. Els plantejaments polítics i alternatius a escala municipal cal traslladar-los a aquesta segona esfera de lluita. La regió o l'econació, que mai confondrem amb nació-estat, és un marc cultural, i lingüístic, històric i biològic, on diversos territoris es senten identificats i accepten democràticament un futur comú.

L'actual Estat de les autonomies en la mesura que reconeix l'existència d'aquestes comunitats naturals facilita el nostre terreny d'acció i actuació política.

Malgrat que existeixi una desnaturalització de les regions i nacions històriques a través de l'homogeneïtzació estatutària i els plantejaments administratius, i que l'Estat es reserva la majoria de competències de planificació energètica i tecnològica, creiem que podem treballar en aquest àmbit per a superar-lo en la mesura possible i forçar les contradiccions Estat-Nació per a incrementar la consciència ecològica.

ELS VERDS es comprometen a portar la dinàmica municipal als respectius parlaments autonòmics i a incidir en ells a través de la legislació vigent fiscalitzant l'actuació dels partits polítics en defensa dels recursos naturals i els equilibris ecològics de les respectives regions i econacions.

V. EL MARC ESTATAL

En la mesura que els ecologistes estem per la superació de l'Estat i que per a nosaltres aquest és una institució artificial, militarista, centralista, autoritària, refusarem tot tipus de plantejament ideològic a aquest nivell.

L'elaboració de les nostres propostes a nivell energètic, tecnològic i social, serà sempre a nivell regional, i mai a nivell estatal, doncs, la nostra meta final

és una federació d'eco-regions coordinades amb les altres organitzacions de "Els Verds" alternatives i lluitar a escala ibèrica, sempre des d'una òptica pacifista.

Això no vol dir que per a dinamitzar la nostra idea i divulgar els nostres principis no tinguem que acceptar unes eleccions legislatives. L'ús dels mitjans que ens ofereix el sistema estatista per a aconseguir un millor impacte de les nostres propostes deu ser acceptat sota el corresponent control de les bases per a evitar tot tipus de discurs electoralista i estatista.

VI. L'EUROPA DELS POBLES

El plantejament internacionalista i planetari de "Els Verds" passa fonamentalment per una transformació del concepte econòmic i industrial de l'Europa dels Estats-Nació. En aquest aspecte el programa polític de "Els Verds" a defensar en un Parlament europeu dels pobles i regions lliures passa per:

- 1) Una Europa de les regions propera als seus habitants.
- 2) Una economia ecològica i convivencial.
- 3) Per un repartiment equitatiu i just del treball i els recursos.
- 4) Per una agricultura diversificada i de qualitat.
- 5) Per una política europea de protecció del Medi Ambient.
- 6) Per una alternativa energètica dolça i descentralitzadora.
- 7) Per una desindustrialització i descomercialització de la mediana.
- 8) Per una planificació integrada i ecològica del territori.

- 9) Per unes noves tecnologies al servei de la humanitat.

Aquests apartats es troben àmpliament desenvolupats als programes presentats per les llistes alternatives i ecologistes al Parlament europeu. En conseqüència les assumim com a nostres de cara a l'Internacionalisme de la nostra lluita. (Veure en concret el programa d'ECOLO, organització ecologista i econacionalista valona).

EPILEG FINAL

Aquest programa polític de "Els Verds" es diferencia dels programes dels partits clàssics perquè no vol ser cap dogma. A partir dels principis ideològics comuns que ens distingeixen de la resta d'ideologies nascudes a la societat industrial, els programes a nivell local i comarcal són iniciatives de cada assemblea i grups ecologistes de base. Són ells que en funció del coneixement de la seva comarca, dels seus habitants i recursos, han d'elaborar els estudis i alternatives que els permetin d'assolir la credibilitat i confiança dels seus conciutadans.

A nivell ibèric i europeu l'ideari s'anirà consensuant i discutint ja sigui a nivell de Federació o a través de la futura "Internacional Verda".

Pensar globalment i actuar localment és el principi de síntesi que ha de presidir les nostres alternatives.

CAP A L'APROFITAMENT INTEGRAL DE LES FONTS RENOVABLES D'ENERGIA

La irracionalitat de la política energètica implementada a l'Estat Espanyol els darrers anys va menar al govern socialista (abril 1984) a decretar la "congelació" de l'entrada en funcionament de 5 grups nuclears i a dictar un conjunt de "normes tècniques que faran possible el sanejament financer de les principals companyies elèctriques del país".

Si quelcom hi ha de comú en els diversos intents de planificació energètica és el fet que cap previsió s'ha assemblet a la realitat del que ha passat.

No obstant els planificadors insisteixen una i altra vegada, any darrera any, en l'expansió del consum d'energia. També any darrera any, les previsions dels "experts" són desmentides pels fets reals.

Però ells continuen concentrant-se exclusivament en una política d'oferta d'energia i cerquen d'assegurar-nos un subministrament massiu d'energia.

Per a nosaltres ecologistes, cal fer tot el contrari: partir de la demanda, de les necessitats reals de la població i de la indústria.

Cal modificar, ja ara, la nostra manera de fer ús de l'energia, posant fi als nostres hàbits de malversació i autolimitant les nostres necessitats. Necessitats que moltes vegades són excessives si tenim en compte la misèria absoluta de moltes societats de l'anomenat Tercer Món.

Nosaltres no tenim cap dret a esgotar els estocs d'energia fòssil no renovable (carbó, petroli, gas natural,...) sense preocupar-nos de les generacions que vindran darrera nostre i sense preocupar-nos dels països de l'anomenat Tercer Món, les necessitats energètiques dels quals ben segur que creixeran.

El modus de vida europeu -nord-americà es basa en un consum creixent d'energia i només és possible a condició de negar el dret a l'ús de l'energia a moltes societats no industrialitzades. Les societats de l'Atlàntic del Nord exploten i ens apropiem de les fonts d'energia fòssils i dels

recursos no renovables de regions senceres del planeta on la població local no disposa ni del mínim vital (en aliments, en energia,...) per a sobreviure.

Un tret característic de les societats industrialistes és el desmesurat consum d'energia. El malversament energètic és una constant a qualsevol nivell. La publicitat no deixa d'induir-nos noves necessitats, supèrflues gairebé sempre. Per acabar-ho d'arreglar els poders públics no dubten a fer aliances amb els mitjans financers i industrials privats per tal de promoure l'ús ineficient i irracional de l'energia.

Paral·lelament el sistema industrialista imperant a les societats del nord de l'Atlàntic fomenta la intoxicació informativa en qüestions energètiques, amagant els efectes que la producció centralitzada i a gran escala d'energia té sobre els ecosistemes naturals.

2.OBJECTIUS.

Davant aquesta situació, els ecologistes propugnem:

- l'autososteniment energètic de les comunitats a tots els nivells, com a graó necessari per

a abastir una societat autosostenida, és a dir, una societat que configuri els seus sistemes econòmics i socials de manera que els recursos naturals i els sistemes que suporten la vida siguin conservats i renovats constantment.

- la interdependència mútua de les comunitats de forma que els sistemes energètics deixin de tenir l'estructura jeràrquica i unidireccional que tenen en el si de les societats industrialistes. (uns pocs centres productors d'energia i molts centres consumidors) i es transformin en una estructura en malla bidireccional (molts centres productors i consumidors).

- l'ús generalitzat de les fonts renovables d'energia -aquelles fonts d'energia que per més que en fem ús no s'esgoten (el sol, el vent, l'aigua, la vegetació,...)-, del reciclatge de materials i la reducció de la dependència dels combustibles fòssils i físsils i dels recursos no renovables.

- el dret inalienable de les comunitats a utilitzar fonts d'energia netes, barates i segures.

- el dret de les comunitats al manegament local del seu sistema energètic.

3. EL CAMI PER ASSOLIR ELS OBJECTIUS.

Els ecologistes som conscients que la situació energètica actual és fruit de polítiques energètiques imposades per les grans corporacions energètiques i que aquesta situació no es pot canviar en un obrir i tancar els ulls.

Es ben cert que els sistemes energètics -i més els grans sistemes energètics centralitzats actuals- tenen una considerable inèrcia. Però aquesta constatació no ens eximeix de la responsabilitat que tenim davant els nostres fills i els fills dels nostres fills i davant els pobles de l'anomenat Tercer Món, d'intentar canviar la situació actual.

I la situació actual, si bé no es canviarà en un dia, és modificable si ja avui comencem a caminar, amb tot l'ímpetu possible, cap a un futur energètic renovable, cap a l'APROFITAMENT INTEGRAL DE LES FONTS D'ENERGIA RENOVABLE.

Per a caminar en aquesta direcció, no cal esperar que les institucions ens ho facin planer, ni que els organismes de l'Estat ho facin, ni tan sols que les corporacions energètiques i els seus "experts" n'estiguin convençuts. Ho podem fer a nivell local, individualment i col·lectivament.

En el si de les nostres societats sobre-industrialitzades, hi ha actualment in comptables persones i grups que han acceptat, en la seva vida quotidiana, la realització d'un canvi profund en l'ús quotidià de l'energia i de les

matèries i caminen per la via de les energies renovables i el reciclatge de materials.

Per això cal promoure un seguit de mesures que podem sintetitzar en les següents:

3.1 L'establiment d'un marc legal escaient.

La situació energètica heretada del passat, amb totes les seves inèrcies, es tradueix moltes vegades en una gran quantitat de traves a la captació, transformació i ús de les fonts d'energia renovable.

Moltes d'aquestes traves són institucionals i legals, per això es fa necessari establir un marc legal que no solament no posi traves sinó que faciliti i impulsi la captació, la transformació i l'ús

de les energies renovables.

Aquest marc legal ha de reconèixer el dret inalienable de les persones i de les comunitats locals a la captació de les fonts renovables d'energia. Cal legislar el "dret al sol", el "dret al vent", etc.

També ha de reconèixer el dret inalienable de les persones i de les comunitats a la transformació i a la utilització de les fonts renovables d'energia, és a dir, el "dret a l'autoproducció d'energia".

3.2 La introducció de la comptabilitat energètica en les diverses activitats de la societat.

Un dels problemes que encara no ha estat resolt per les societats humanes actuals és el de l'assignació intergeneracional dels recursos no renovables.

Les societats industrialitzades i les que volen imitar aquest model de desenvolupament, viuen de l'estoc de recursos energètics no renovables que s'han format al llarg d'èpoques geològiques que van durar milions d'anys.

L'economia crematística ha estat l'únic criteri que ha governat l'ús de les fonts d'energia no renovables.

Es hora ja de tenir en compte la inversió energètica que cal fer quan es vol implementar qualsevol procés i quan es vol fabricar qualsevol producte.

Es hora ja de tenir en compte el consum energètic de les instal·lacions i dels aparells.

Es hora ja de tenir en compte d'on procedeix l'energia que empren les comunitats locals i veure el significat que això té, tant econòmic com socialment.

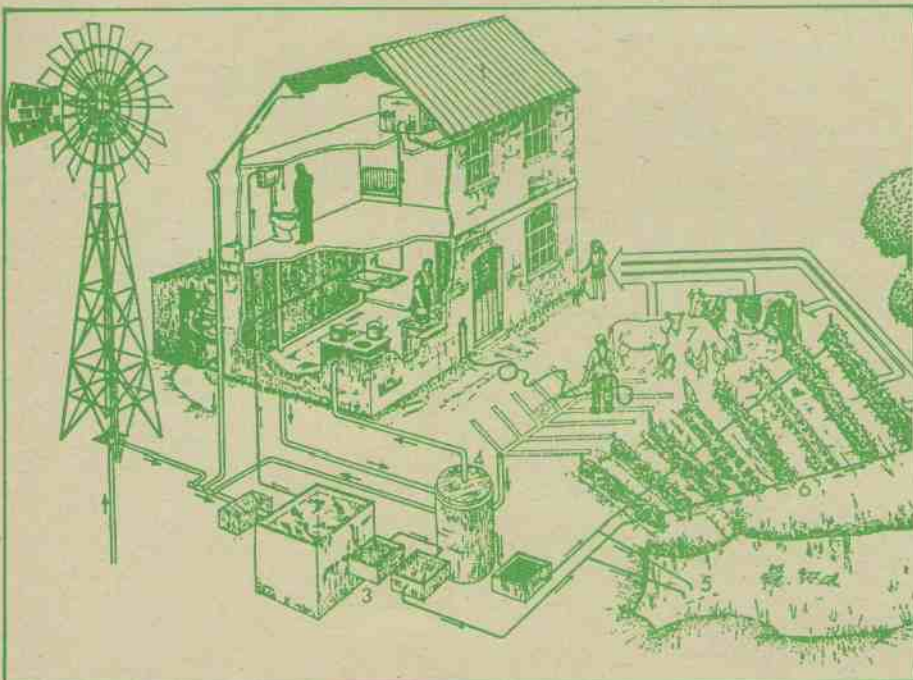
Es hora en definitiva, de considerar l'energia com a una variable important alhora de planificar el territori.

3.3 L'adequació de l'economia energètica actual a la realitat

Generalment es justifiquen les grans instal·lacions energètiques amb arguments d'economia crematística. S'ens repeteix constantment que el cost per unitat d'energia és més baix per les grans instal·lacions. Així s'ens va imposar l'actual dependència dels combustibles fòssils i així s'ens ha imposat la nuclearització del país.

Perquè en comptabilitat econòmica crematística ocorren aquests fenòmens?

Hi ha diferents factors que ho expliquen. Vegem-ne alguns:

- s'empren grans quantitats de recursos energètics no renovables, prescindint de la necessitat que en puguin tenir les generacions futures o les societats actuals que encara no en consumeixen,
- es generen grans quantitats de deixalles de totes menes, contaminant química i radioactivament l'aire, l'aigua, el sòl i els éssers vius.

Ja és hora que es penalitzi l'ús de fonts d'energia no renovable (cal reservar pel futur i/o per situacions d'emergència).

Ja és hora que es penalitzi la producció de contaminació. I també el seu consum.

Ja és hora que es penalitzi l'agricultura industrialista basada en cicles oberts, amb gran consum de recursos (especialment energètics) no renovables, i més quan la producció de biomassa amb mètodes biològics (agricultura orgànica o ecològica) no és inferior a la de l'agricultura química.

Ja és hora que es penalitzi l'ús de productes no reciclats i no reciclables.

Aquestes penalitzacions econòmiques podrien ésser un dels factors que fessin possible la financiació del procés de substitució de les fonts d'energia no renovables per les renovables.

3.4 El foment de l'educació i de la formació energètica a tots els nivells.

Per a superar l'estat actual de desinformació energètica i, per tant, de despreocupació de la gran majoria de la població en qüestions referents a l'energia, -fet que es tradueix en que hom deixa en mans dels "experts" tot allò que fa referència a l'energia que diàriament emprem- és imprescindible establir canals de difusió de la informació, ja avui existent, i de difusió de les experiències que avui estan en funcionament arreu de tot el món pel que fa a l'aprofitament de les energies renovables.

També és necessari introduir estudis d'energies renovables als diferents nivells de l'ensenyament.

Ja és hora d'establir centres d'informació energètica a cada poble, vila o barri, finançats públicament per la comunitat i independents de les empreses energètiques.

Ja és hora que hom posi en funcionament un ambiciós Pla de Demostració d'instal·lacions pilot dedicades a les més diverses aplicacions, però totes basades en l'aprofitament de les energies renovables i en el reciclatge de materials.

Ja és hora d'establir tallers d'experimentació energètica a cada poble, vila o barri, on les persones puguin, individual i col·lectivament, dissenyar, construir, experimentar, provar i posar a punt sistemes basats en l'aprofitament de les energies renovables.

3.5 La realització de Plans Energètics Locals.

Tot ecosistema natural és capaç de suportar un cert tamany de població animal i vegetal, en el transcurs d'un període de temps donat. L'energia solar disponible, l'aigua, la fertilitat del sòl, el clima i altres factors naturals imposen un límit a la quantitat de vida que pot se sostinguda per un ecosistema. Es el que hom anomena "capacitat de càrrega".

Un ecosistema, mentre estigui dins els límits de la seva capacitat de càrrega, pot reproduir el seu nivell de vida indefinidament.

Els Plans Energètics Locals reconeixen la capacitat de càrrega d'un territori donat i modifiquen els consums d'energia de forma que es basin totalment en els "inputs" d'energies renovables.

Elaborar un Pla Energètic Local vol dir:

- minimitzar el consum d'energies no renovables,
- substituir les fonts d'energia no renovables per fonts renovables sempre que sigui possible.

La realització de Plans Energètics a nivell local vol dir:

- fer un inventari de les necessitats de la població i dels recursos energètics disponibles dins del marc de la comunitat local o comarcal,
- fer un inventari dels estalvis possibles d'energia en les utilitzacions actuals dins de cada sector d'activitat (residencial, agrícola-ramader, industrial, serveis,...) tenint en compte l'eficiència energètica de les aplicacions,
- fer un recull de les tecnologies disponibles per a aprofitar els recursos energètics renovables i fer possible el reciclatge de materials,
- buscar l'autososteniment energètic local i comarcal amb el màxim possible de fonts d'energia renovable.

Un Pla Energètic Local:

- està pensat per a ser equitatiu repartint imparcialment els beneficis i els costos generats

- pels aprofitaments energètics,
- és democràtic pel seu origen i la seva formulació, en la seva execució i en el seu desenvolupament.
- fomenta millores econòmiques, l'estabilitat i la diversitat de les comunitats locals.
- augmenta l'autonomia i l'auto-suficiència i contribueix a la descentralització política i econòmica.

4. PROPOSTES IMMEDIATES

- Cap nova central nuclear i desmantellament progressiu de les centrals i de la indústria nuclear:

- * prohibició de la construcció de cap nova central nuclear, com a primer pas per a evitar que els problemes actuals de les nuclears existents es multipliquin,
- * desaparició de la "Junta d'Energia Nuclear", els pressupostos i el personal de la qual seran dedicats a promoure les energies renovables, l'estalvi d'energia i el reciclatge de materials,
- * establiment d'un estricte control sobre totes les matè-

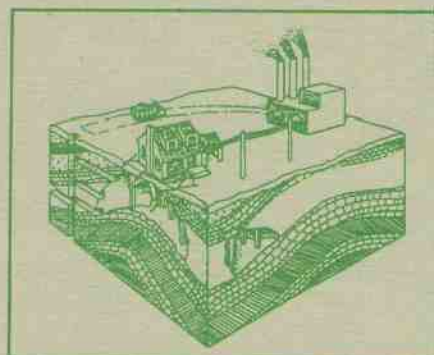
ries fòssils i les deixalles radioactives fins ara produïdes,

- * desmantellament programat de les instal·lacions nuclears existents. S'establirà un pla, d'alguns anys de durada, que finirà amb la desaparició total de les mines d'urani, fàbriques de combustible nuclear, centrals nuclears,... existents dins l'Estat Espanyol.

- Supressió dels avantatges econòmics que fomenten els grans consums d'energia,
- introducció obligatòria de mesures anticontaminants per a totes les instal·lacions energètiques,
- impediment, de fet, dels grans accidents que pot

produir el sector energètic i introducció d'una cobertura total equivalent als màxims danys produïbles,

- aprofitament comunitari de la calor residual tant de les centrals tèrmiques com d'altres indústries,
- introducció, en qualsevol tipus de projecte, dels apartats de consums i rendiments energè-

tics, els quals tindran que respectar una normativa i estar dins d'uns límits,

- obligació d'informar sobre el consum energètic de qualsevol artefacte que empi qualsevol·la forma d'energia, i que la informació sigui entenedora pels usuaris,
- diversificació, al màxim, dels sistemes energètics actuals basats fonamentalment en l'ús de combustibles fòssils i de l'energia nuclear,
- reorientació tant de la financiació com de les motivacions de les recerques energètiques, tant del sector públic com del privat, especialment els de les corporacions i empreses energètiques,
- reconeixement del "dret al sol" del "dret al vent",... i del dret a "l'autoproducció de l'energia", tant a nivell individual com col·lectiu i comunitari,
- foment de l'aprofitament de les energies renovables i del reciclatge de materials:
- * supressió de contribucions i de taxes per a l'ús de fonts renovables d'energia i pel reciclatge de materials,
- * establiment de línies de finançament i de subvenció per a l'ús de fonts renovables d'energia i pel reciclatge de materials, de la mateixa manera que han tingut altres fonts d'energia no renovables i altres sectors industrials en el passat,
- * adequació de tots els edificis i instal·lacions públiques existents per a l'ús de fonts renovables d'energia i pel reciclatge de materials,
- * mobilització de col·lectius de persones sense treball, de cooperatives de treball associat, d'universitats i d'escoles de formació professional per a difondre els coneixements, per a crear tallers populars comunitaris i col·laborar en l'aprofitament de les fonts renovables d'energia i en el reciclatge de materials.

RAIN

\$3

c April 1976 Journal of Appropriate Technology

2270 1986 Irving

Portland OR 97215

862/227-8110

OTAN I CEE, BESSONS SIAMESOS

Els poders públics presenten a l'OTAN i a la CEE com a dues organitzacions internacionals amb processos jurídicament distints. Tanmateix des de la seva constitució, l'evolució de l'economia transnacional i del complex militar-industrial les ha anat apropant en els seus objectius. El Tractat de l'Atlàntic Nord, subscrit a Washington el 4 d'abril del 1949, és un pacte militar amb la finalitat d'impedir l'avenç soviètic a l'occident europeu. La raó del seu origen fou la política expansionista de Stalin després de la Segona Guerra Mundial. Però l'OTAN a la vegada ha proporcionat als països membres una cooperació contínua i un assessorament en el terreny econòmic inqüestionable. La presència militar nord-americana al vell continent ha estat també per al Pentàgon la millor garantia per a que les institucions financeres controlessin la utilització dels fons d'ajuda del Pla Marshall i les inversions de les seves multinacionals. L'atlantisme militar assentaria l'arrel de l'atlantisme energètic i monetari.

El Tractat de Roma, signat el 25 de març del 1957, que iniciava el camí cap a la utòpica unitat europea, s'aniria degradant al pas del temps en un pur instrument de la política exterior de la Casa Blanca; en un macrosistema que programa les demandes del mercat de consumidors i en un mecanisme eficaç per a homogeneïtzar l'oferta tecnològica del complex militar-industrial.

Des que es fundà, la CEE ha anat augmentant progressivament la penetració de la banca estatunidenca als països membres. Ni tan sols la unió de les grans banques angleses, franceses i alemanyes ha aconseguit afeblir el protagonisme del Chase Manhattan Bank o del Bank of America sobre l'economia europea. Tant és així que l'inici de la cotització de la Unitat de Compte europea (ECU) al mercat de canvi de París és irrellevant front la cotització dels grans "trust" nord-americans. Nombrosos bancs com el Chase, el First National, el Morgan o el Continental Illinois han incrementat les seves participacions de capital a la banca europea o han creat organismes comuns.

La constitució de la CEE, com ja començà a ésser-lo des del 1948 l'Organització Europea de Cooperació Econòmica (OECE), seria un factor decisiu per a l'acceleració de la dependència

financera de "L'amic americà". Més del 70% de les instal·lacions de filials d'empreses nord-americanes es portaren a terme després de la signatura del Tractat de Roma. Les que més ràpidament creixeren foren les relacionades amb la importació de tecnologia estratègica i militar.

L'OTAN ESPIA A LA CEE

Malgrat que la CEE nasqué sense competències en matèria de defensa, la política industrial dels Estats membres ha obligat a la Comunitat a interrelacionar-se cada vegada amb major freqüència amb els plans del Consell Atlàntic. Aquesta pràctica ha creat una tecnocràcia mixta que ha anat acoblant objectius. Resulta simptomàtic i revelador que dos membres fundadors del Tractat de Roma, Joseph Luns i Paul Henri Spaak, hagin estat secretaris generals de l'OTAN.

La connexió OTAN-CEE és avui una realitat en sectors com l'aeronàutica, la construcció naval, l'electrònica i la informàtica, la investigació espacial, les telecomunicacions, la física de les altes energies, la planificació nuclear o la logística. Organismes com la Comunitat Europea del Carbó i l'Acer (CECA) i la Comunitat Europea d'Energia Atòmica (EURATOM) es troben controlats per la Direcció d'Afers Econòmics i de Planificació Nuclear de l'OTAN. Centres com l'Europeu d'Investigació Nuclear (CERN) i l'Agència Espacial Europea (ESA) es veuen forçats a coordinar els seus programes amb el comitè Científic de l'Aliança i la Direcció de Comandament, Control i Comunicacions, encarregada d'harmonitzar els aspectes econòmics i polítics de les telecomunicacions civils i militars de l'OTAN.

Grups de científics i experts militars pertanyen a comissions mixtes que treballen en un mateix tema. Per exemple, el programa comunitari ESPRIT per a la investigació i desenvolupament de la tecnologia de la informació, es correspon amb el Sistema Integrat de Comunicacions i Electrònica (NICSMA) i amb el Comitè Conjunt de Comunicacions i Electrònica de l'OTAN.

La política industrial d'Europa Occidental per l'any 2000 s'està dirigint des del Consell Atlàntic, verdader consell d'administració del complex militar-industrial al continent. ¿Pot un Estat amb feble infraestructura científica com l'espanyol fer front des de la neutralitat a la modernització del seu sistema defensiu? ¿Quines vies hi ha per a que els convenis de fabricació d'armes amb França, Alemanya Federal i Turquia, així com la reexportació de tecnologia militar, es porti a cap sense el consentiment de les agències de l'OTAN?

El manteniment de les bases no sembla suficient garantia per a que el departament d'Estat i Defensa nord-americans acordin crèdits i autoritzin l'exportació de components electrònics a la nostra indústria bèl·lica. Les darreres pressions de l'Administració Reagan en aquest terreny són reveladores d'aquesta realitat. El Ministeri de Defensa es troba en un carreró sense sortida. Només el marc de l'Aliança Atlàntica el permetrà tirar amb èxit el seu ambiciós projecte d'actuar d'intermediari tecnològic amb els països àrabs i Llatino-americà.

LLIGAT I BEN LLIGAT

Un cop dit això no és estrany que els ministres d'Afers Exteriors dels deu hagin vinculat l'ingrés d'Espanya a la CEE amb la seva permanència a l'OTAN. L'estreta relació, com de bes-

sons siamesos, entre ambdues organitzacions comença a ser admesa pel Govern socialista després d'haver-la negat de forma persistent en els darrers cinc anys.

El fet que l'Executiu decidís impulsar la indústria bèl·lica com a punta de llança de la reactivació econòmica és fruit d'aquesta constatació, de la qual ja no pot desprendre's. Des que EL PSOE guanyà les legislatives, a l'octubre del 1982, el Govern ha subscrit els més fabulosos contractes d'armaments. Cadascun d'ells ha estat minuciosament estudiat, coordinant-lo i adequant-lo amb els interessos de la CEE i de l'OTAN. El programa FACA (300.000 milions), el contracte Harrier (35.000 milions), l'acord Roland (29.000 milions) i la participació en la fabricació del Futur Avió de Combat Europeu (FACE) que suposarà una inversió de 460.000 milions.

La fabricació conjunta d'armaments entre països de l'OTAN i membres de la CEE, així com la cooperació en matèria nuclear, és una realitat que no ha passat desapercebuda a l'Assemblea d'Estrasburg, on es començà a plantejar la creació d'una Agència Europea d'Armaments.

Els diputats liberals, conservadors, democristians i socialdemòcrates volen poder tractar sobre programes comuns d'abastament en el marc de la política industrial de la CEE. El Govern espanyol abonaria aquesta tesi en recolzar la revitalització de la Unió Europea occidental (UEO), plataforma d'homogeneïtzació i homologació del complex industrial-militar europeu amb els Estats Units i Canadà. Els únics que semblen disposats a oposar-se a aquesta dinàmica són els parlamentaris VERDS, que consideren vulnerats els principis fundacionals del Tractat de Roma.

EL CAS ESPANYOL

Per al Govern de Felipe González tant indispensable és adherir-se al programa electrònic ESPRIT de la CEE com adequar les nostres inversions militars i de cofabricació de material estratègic amb l'Eurogrup i el Comitè de Plans de Defensa de l'OTAN. El programa FACA depèn en gran mesura de la coordinació atlàntica. D'altra banda estan en marxa una sèrie de costosos projectes amb els països comunitaris que per les seves implicacions militars reclamaran l'assessorament de l'OTAN.

La presència d'Espanya a l'EURATOM permetrà l'accés a impor-

tants préstecs a càrrec del fons d'aquest organisme d'energia atòmica que durant 1984 atorgà més de 1.500 milions a través de departaments financers controlats per la banca americana. El Pentàgon no sembla disposat a que Espanya, que no ha signat el Tractat de No Proliferaió, sortís de l'OTAN i mantingués la seva participació en indústries d'enriquiment d'urani, com són les societats EURODIF i COREDIF; en el programa de reactors plutònics, en l'accelerador de partícules del CERN, en el projecte JET (Joint European Tours) per la Fusió Termonuclear, en l'Airbus, així com en els projectes ARIANE i de cofabricació de míssils i submarins preatòmics. La sortida de l'OTAN incrementaria sens dubte els riscos tecnològics i financers sobre els compromisos adquirits. Espanya es despenjaria, per exemple, dels onze projectes d'alta tecnologia que desenvoluparien els països membres per a coordinar la "guerra electrònica". Davant aquesta impressionant hipoteca, de la que ara depèn el futur industrial i la salut de la nostra economia productivista, allò ètic hagués estat la

convocatòria d'un referèndum abans que s'assumís aquesta

complexa teranyina d'inversions, la majoria de les quals foren iniciades pel Govern de UCD.

Des que Espanya ingressà formalment com el 16è país membre de l'OTAN, el 30 de maig del 1982, governant Leopoldo Calvo Sotelo, s'ha anat gestant una forta relació entre el Pla de Modernització de l'Exèrcit (META), el Pla Estratègic Conjunt (PEC) i el Pla Electrònic i Informàtic amb les estructures de l'Aliança i de la Comunitat Econòmica.

La qüestió és diagnosticar si aquesta dinàmica podria ser reversible. Però els escepticismes no fan més que augmentar entre la població que contempla perplexa com l'Estat imposa el futur. El sistema econòmic de l'any 2000 es presenta ja com una qüestió purament de defensa.

Les eines de la destrucció són defensades pels tecnòcrates com a redemptores i generadores d'ocupació. L'economia humanista, com la idea de l'Europa de Jean Monnet, ha caigut en desús. I atrapat per aquesta ideologia del creixement es troben tots els partits polítics que han assolit el poder predicant la justícia social i la pau.

PER QUÈ CAL ANAR A LES ELECCIONS?

Alternativa Verda no ha nascut per a ser una organització electoralista, sinó per fer més eficaç la lluita per la defensa del territori, una cultura ecològica i la proposta d'alternatives a la crisi actual. El moviment ecologista s'ha trobat al llarg dels darrers cinc anys ofegat per la manipulació i la instrumentalització dels partits polítics tradicionals, que l'únic que han pretès ha estat rendibilitzar vots per a les seves respectives opcions de poder.

Ha arribat l'hora de tenir el coratge de definir senzillament, davant l'opinió pública de Catalunya, un projecte polític radicalment diferent, fomentat en la ciència dels equilibris biològics i en una concepció humanista de l'economia.

No cal dir que en aquest procés que iniciem trobarem moltes resistències. Hi hem de comptar, ja que són molts els qui es resisteixen a abandonar els vells dogmes i les arrels psicològiques que els lliguen a unes filosofies fins ara considerades revolucionàries. El nostre procés, doncs, si volem que sigui ferm, haurà de ser forçosament constant, a mitjà termini i pacient. En aquest procés hem d'aprofitar totes les OCASIONS D'IMPACTE per donar a conèixer la nostra ALTERNATIVA a tots els catalans, i les eleccions han estat sempre una ocasió única per a fer-ho. Es en les eleccions, donada la mecànica del sistema democràtic imperant, que el poble reflexiona sobre programes i ideologies. Es el moment, doncs, de posar en contradicció el model de creixement dels liberals, dels conservadors i dels social-demòcrates. Si ens marginem d'aquest procés, admetem la nostra impotència davant els grans corrents del pensament polític i afavorim les tesis que diuen que som un "sector", un moviment marginal, no una alternativa global. Entenem que per sobre d'altres avantatges, que analitzarem més avall, aquesta és una raó de pes per a presentar "candidatures verdes" a les legislatives, autonòmiques i municipals i definir l'espai polític que volem omplir. Amb això no solament farem un servei important a la nostra lluita, sinó a tota la societat civil catalana i espanyola, ja que la nostra presència motivarà els electors d'altres opcions a qüestionar els seus propis partits i a contraposar llurs programes a les nostres propostes.

Hi ha, doncs, essencialment una raó ideològica per a participar, definida per aquests punts:

1. Dir que defensem una nova ideologia per a la dita "societat postindustrial".
2. Ocupar democràticament un espai polític, davant les amenaces de manipulacions dels partits tradicionals i especialment dels pseudo-partits ecologistes com VERDE. No podem tampoc menysprear les campanyes d'intoxicació contra nosaltres que es promouen des del poder socialista.
3. Motivar tot l'electorat, de dretes i d'esquerres, a una reflexió general sobre el model de creixement que s'imposa autoritàriament en el nostre territori.

Però hem de veure-hi també altres perspectives de treball i dinamització de l'ecologisme en aquesta participació electoral. Donada l'evolució i el procés que ha seguit l'associacionisme o l'acció cívica a Catalunya i a tot l'Estat en els darrers anys, cal pensar que només L'ACCIO POLITICA, que no deixa de ser la definició d'una nova alternativa

per als desencisats de l'esquerra clàssica, pot motivar a la gent. Amb això volem dir que entenem que les "candidatures verdes" han de dinamitzar l'acció ciutadana i el reforçament del teixit social cap a una democràcia de la vida quotidiana. No podem caure en la ingenuïtat, ja que aquí no es donen les característiques dels moviments associatius alemanys, que primer cal fer acció cívica i després passar a l'acció política. ¿Què hem fet al llarg dels darrers vuit anys d'ecologisme sinó associacionisme i acció cívica?. El resultat ha estat molt clar: donar vots a uns partits que un cop han tingut poder no han fet res per a canviar les concepcions de l'urbanisme, del creixement i de la defensa ferma dels equilibris ecològics.

Les "candidatures verdes" han de tenir, doncs, com a principis d'ACCIO POLITICA:

- A- Dinamitzar a totes les comarques la lluita ecologista.
- B- Revitalitzar els grups, associacions i col·lectius ecologistes que han perdut força per culpa de la manca de vertebració i ajuda.

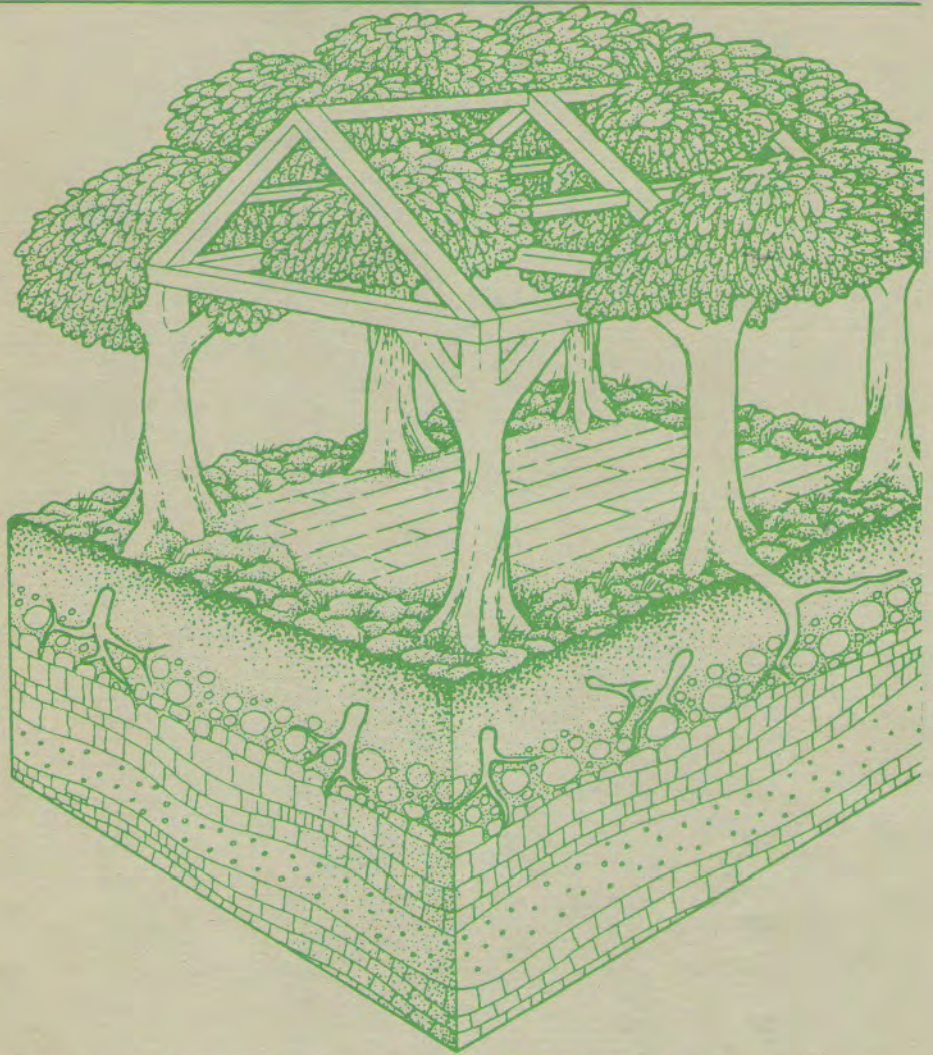
- C- Fomentar a nivell local i comarcal la preocupació dels ciutadans en el control democràtic dels ajuntaments i en la defensa del territori.
- D- Connectar amb altres organitzacions polítiques ecologistes d'arreu del món.

Una altra qüestió que hem de valorar és la incidència que tindrà en tots els mitjans informatius el fet que els ecologistes anem a les eleccions. Es sabut que els informadors només es motiven per la NOTICIA i nosaltres podem convertir-nos, en la grisa, demagògica i trista campanya electoral que s'acosta, en notícia permanent, especialment si sabem donar a la nostra campanya un caràcter lúdic i festiu. Això obligarà els mateixos mitjans de comunicació a clarificar el que és l'ecologisme, qui som i què volem. En aquest sentit la COMISSIO DE PREMSA de la nostra organització tindrà un paper molt decisiu. Les "candidatures verdes" suposen, doncs, a nivell de CLARIFICACIO INFORMATIVA:

- A- Superar l'estat de marginació que tenim a la premsa.
- B- Sortir de la quasi-marginalitat de la nostra lluita política.
- C- Utilitzar al nostre servei els instruments del sistema (TV, premsa i ràdio) per a convertir-nos en veritables portaveus dels interessos populars.

Desenganyem-nos: si no anem a les eleccions, els diaris no faran res més que seguir marginant-nos, tergiversar i anul·lar qualsevol acció que pretenguem fer. No podem oblidar que el camp antinuclear i pacifista ja està "ocupat" per "submarins" dels partits polítics tradicionals o extra-parlamentaris. Treballar, doncs, en aquestes plataformes és quedar totalment diluïts i impossibilitats per fer acció política autònoma.

Seguim amb l'anàlisi. Passem ara a valorar breument el que poden significar les "candidatures verdes". En primer lloc, una font de detectar militància a través dels actes de presentació, festes o trobades que s'organitzin arreu de l'Estat. En segon lloc, una font d'ingressos econòmics. Efectivament, podem tenir l'ocasió, en una sèrie de festivals-mítjans on podríem comptar amb la col·laboració d'artistes simpatitzants de la nostra lluita, de fer diners que serveixin per a dinamitzar definitivament el nostre moviment.

També caldria fer una densa consideració. La nostra lluita i alternativa és universalista i planetària, però essencialment nacionalista o regionalista (no pas estatalista). Es clar, doncs, que no podem prescindir d'un Parlament espanyol i d'un Parlament autonòmic que fiscalitza o "monopolitza" l'acció política.

Es, doncs, una ocasió única per a reclamar una altra forma de fer política, més propera a la gent i a les comarques, que la que apliquen els diputats actuals.

Ningú podrà marginar la nostra presència en actes, debats taulles rodones, on seran convidats tots els partits. Ens podem divertir molt i alhora fer un gran servei al país. Les eleccions legislatives del 1986 ens permetran, com a ecologistes, dir què pensem i quines sortides donem pel futur. Es també una ocasió singular per a defensar el concepte d'una EUROPA DE LES NACIONS I REGIONS, dir el que pensem de la CEE, de l'OTAN i del PACTE DE VARSOVIA i COMECON, que ens vinculi internacionalment amb totes les organitzacions d'ecologia política (Ecolo i Agalev, a Bèlgica; Die Grünen, a la RFA; Ecology Party, a Anglaterra; Les Verts, a França; I Verdi, a Itàlia).

PROPOSEM, doncs, un debat sobre la participació a les properes legislatives per al proper Congrés Federal de "Los Verdes". Que quedi clar que no es tracta d'acceptar cap tipus d'electoralisme; ens hem de limitar a INFORMAR, DENUNCIAR i DIVULGAR les nostres alternatives de vida. I això es pot fer evitant tot protagonisme i elitisme dels nostres representants futurs. El desencís provocat pel "canvi" del PSOE i les expectatives d'una considerable part de l'electorat radical cap a una alternativa ecologista fa que l'ocasió sigui única.

Cal que disposem, però d'una mínima estructura i una capacitat digna per exposar les nostres idees i programa a l'electorat.

ATUR, PRODUCTIVITAT I DRETS SOCIALS

Les societats industrials es troben, des de la crisi econòmica iniciada el 1973, davant una curiosa paradoxa: Llevat de retrocessos puntuals, el PIB i la productivitat han seguit creixent, però l'índex de població ocupada ha disminuït i els drets socials s'han deteriorat, especialment en matèria de poder sindical, cobertura sanitària i quantia de les jubilacions, amenaçada en un plaç de vint anys, encara que el seu valor medi a l'Estat espanyol sigui tan sols de 27.000 pessetes mensuals. Segons reconeixen els experts als fòrums internacionals (com l'informe Jenkins del 1979 davant el Consell d'Europa), no es tracta d'una situació passatgera sinó, dins l'actual marc socioeconòmic, d'un canvi estructural, amb manifestacions que aniran empitjorant amb el pas del temps. El continu augment de l'atur als països de la OCDE, per molt que el ministre de Treball espanyol pretengui retallar administrativament les estadístiques actuals, el lent retrocés dels sous reals i l'abandonament de capes senceres de la població a un estat d'indigència auguren un panorama cada vegada més fosc, confirmat per l'augment de la petita delinqüència, de les drogo-dependències i dels trastorns psiquiàtrics.

Estem assistint a la implantació d'una economia dual, en la qual una minoria d'assalariats privilegiats conservaran les conquestes socials, mentre milions d'aturats i treballadors eventuais mal pagats i pitjor tractats, deuran confiar en les virtuts de l'economia submergida per a mereixer la subsistència. Aquesta realitat, vanagloriada pels teòrics neoliberals, ve presentada com una panacea per tots els partits conservadors, incloent entre ells a la socialdemocràcia, cada vegada més fascinada pels valors de l'empresa i per la necessitat de recuperar les taxes de guanys, erosionades durant els anys 50 i 60.

Com a conseqüència d'aquesta reconversió socioeconòmica, l'Estat espanyol compta ja amb 2,5 milions d'aturats i s'estenen les borses de misèria pels suburbis urbans i el camp andalús i extremeny. Els treballadors eventuais o clandestins es veuen obligats a acceptar horaris de feina que superen àmpliament les 40 hores legals per uns sous que rondan en moltes ocasions les 40.000 pessetes mensuals. Amençats amb la no-renovació dels contractes temporals (segons les

darreres estadístiques úniques el 5% de les ocupacions creades a Catalunya en l'últim semestre foren indefinides), a gratient de ser acomiadats sense preavis perquè les empreses trobaran sense dificultats un substitut a l'element indòcil, els treballadors renuncien a les seves reivindicacions tradicionals.

Els sindicats presenten com una victòria aconseguir que els sous creixin un punt menys que la inflació o que un tancament d'empresa es retardi un any. Les lluites més dures dels últims anys s'han centrat en la defensa del lloc de treball, com en "Altos Hornos del Mediterráneo" o en Drassanes, però els plans governamentals acabaren per imposar-se.

Enfront d'aquest retrocés social, que evoca el capitalisme salvatge de finals del segle XIX, l'esquerra emmudeix o es desfa en lamentacions. Els socialistes, a imitació dels seus consemblants europeus, es limiten a administrar els interessos de les classes dominants. Els comunistes es mostren encapaços de superar el model industrial vigent, amb formes de gestió que als països del socialisme real han mantingut la realitat de l'explotació, suprimint a més les llibertats formals.

El moviment llibertari ha tornat a les catacumbes i els grups extraparlamentaris d'esquerra, embolicats en estúpides disputes dogmático-teològiques, són incapaces de silenciar les seves diferències i d'incidir en la societat amb proposicions noves i definides.

La qualitat de vida, la dignitat humana i el benestar depenen en gran part del treball i de les relacions socials que l'emmarquen. Semblen només paraules boniques amenaçades no solament per la bogeria armamentística i els successius desastres ecològics, sinó també per la pressió de l'explotació i la incertesa davant el futur. Els VERDS deuen afrontar el tema del treball i de les relacions socio-laborals perquè aquest problema constitueix una preocupació quotidiana que concierneix a la majoria de la població. Si l'organització es mostra incapaç de definir unes proposicions clares i creïbles, susceptibles de connectar amb les inquietuds de la gent, no podrà portar endavant una reflexió sobre el model de societat, tasca que exigeix una àmplia participació col·lectiva.

Aquest desafiament ens obliga a definir uns objectius clars en matèria social, acordes amb la filosofia general del moviment, i

en els quals s'inclouran les campanyes concretes, analitzades detalladament, afer que implica serietat econòmica. Aquests objectius persegueixen l'adveniment gradual d'una societat convivencial i solidària que permeti l'activitat creadora de l'individu, alliberat al fi, gràcies a un progrés tècnic convenientment encarrilat, dels treballs nocius, i protegit per mecanismes eficaços dels atzars econòmics. Això implica:

- 1) Formular un inventari de les activitats econòmiques necessàries en els camps agrícola, energètic, industrial i de serveis, de manera que la productivitat estigui al servei de l'ésser humà i no a la inversa com fins ara, establint per això un debat a nivell local, regional i estatal, en coordinació amb grups afins a nivell europeu.
- 2) Establir de forma racional els límits del desenvolupament econòmic, compatibles amb els equilibris ecològics, la seguretat de les futures generacions i la solidaritat amb el Tercer Món.
- 3) Aprofitar els coneixements científics i tècnics per a potenciar una economia descentralitzada, en la qual el saber no sigui monopoli d'unes minories excoients.
- 4) Pensar unes renovades estructures en matèria de sanitat, habitatge, educació, rendes i assistència social, compaginades amb una activitat socialment útil i gratificant per a l'individu.
- 5) Dissenyar la relació producció-distribució de la riquesa, distorsionada actualment, en funció dels interessos de la col·lectivitat i no del benefici empresarial.
- 6) Afrontar amb els treballadors afectats la reconversió de les indústries militars i perilloses per a l'entorn.

Els treballs que defensen aquestes tesis tenen quasi sempre una formulació teòrica que no aborda el problema pràctic de la transició. Només un moviment polític pot traduir aquestes metes a la pràctica, ideant els difícils i progressius passos que les convertiran en realitats. Devem tenir en compte que aquesta actuació suposa una vertadera revolució de la societat, per la qual cosa l'oposició dels sistema establert i de les minories privilegiades serà sistemàtica i tal vegada violenta. Això ens obliga a finançar els nostres plantejaments amb la força d'un raonament lògic que arrossegui cap a nosaltres sectors creixents de la població.

A nivell de l'estat espanyol, deuria avançar-se ja un

programa destinat a revertir la productivitat, que té un creixement del 5% anual, a favor del treball, capaç d'esborrar la xacra de l'atur i de confirmar uns drets socials que han constituït el principal afany dels treballadors des de l'adveniment de la societat industrial. Aquestes mesures poden dividir-se en tres grans apartats: Defensa de l'ocupació, Promoció de llocs de treball socialment útils, i Drets socials.

DEFENSA DE L'OCUPACIO

- 1) Reducció progressiva del temps de treball a 1000 hores anyals (25 setmanes l'any). Segons un recent treball d'André Gorz, aquest horari permetria de mantenir la producció actual. Això impediria que l'augment de la productivitat es traduís en desaparició de llocs de treball i frenaria la substitució de personal per maquinària.
- 2) Socialització de les empreses en fallida fraudulenta. La majoria de l'ocupació és generada per petites i mitjanes empreses, el tancament de les quals, sovint fraudulent, deixa desemparats cada any a milers de persones.

Per a frenar aquests abusos, proposem que, en cas de fallida en la que els propietaris no responguin de les deutes amb els seus béns personals, els treballadors tinguin opció a adquirir la propietat de l'empresa en forma de cooperativa. Els crèdits necessaris per a sanejar la companyia seran proporcionats per les Caixes d'Estalvi (entitats financeres en teoria no lucratives) a un interès no superior a la taxa oficial d'inflació.

PROMOCIO DE LLOCS DE TREBALL

- 1) Revaloració del camp. En un món sotmès al flagell de la fam, aquesta reivindicació constitueix una tasca urgent, subratllada a més, a l'Estat espanyol, per la contínua baixa de les rendes agrícoles. Al llarg de l'Estat, detenir la desertització, aconseguir la repoblació forestal, aprofitar les aigües subterrànies i estendre les terres conreables suposaria una ingent creació d'ocupació que detendria el creixement urbà i la concentració, a les ciutats, de joves condemnats a la inactivitat.
- 2) Reciclatge de residus i escombraries mitjançant empreses municipalitzades.
- 3) Creació d'un servei civil voluntari i no militaritzat per a joves menors de 25 anys. Estaria destinat a cobrir activitats d'interès públic, no rendables segons la lògica productivista (protecció civil, neteja de boscos, alfabetitza-

ció d'adults, activitats recreatives als barris, etc.). Es formalitzarien contractes anuals pagats amb el SMI, més despeses de transport.

- 4) Programa prioritari d'investigació científica en el camp de les energies alternatives, de les medicines naturals i de l'economia ecològica, encara marginades. La seva extensió assentaria les bases per a revertir el productivisme present i la malversació de recursos cap a l'assoliment d'un individualisme solidari.

DRETS SOCIALS

- 1) Assignació de base garantida de per vida a tot ciutadà, com a contrapartida a la destrucció d'ocupació, que manté intacta tanmateix la producció de riquesa. Aquesta assignació deuria servir per a la participació en treballs no lucratiu i la realització de projectes personals, ja sigui a nivell de formació professional i intel·lectual, o a la dedicació als fills.
- 2) Extensió de l'assistència sanitària a tota la població.
- 3) Estrenyiment del ventall salarial. No es pot tolerar que sota el lema "Cal fer sacrificis" s'englobi de la mateixa manera a rendes anuals de 600.000 pessetes, de dos milions o de vuit. Aquest punt es dirigeix en particular als sindicats que parlen de manteniment adquisitiu, sense tenir en compte l'abisme que separa de forma creixent els distints grups socials. Seria convenient tornar a l'exigència d'augments linials que afavoreixin als més pobres.
- 4) Socialització paulatina de les empreses. Les empreses en dificultat que no puguin atorgar augmentos o aquelles, amb beneficis que no siguin compartits pel personal, deuran cedir part de la propietat al col·lectiu de treballadors, segons uns barems a establir.
- 5) Possibilitat d'acollir-se a horaris partits i generalització de l'horari flexible, excepte contraindicacions en sectors especials, per a repartir l'ocupació i ampliar el gaudi de temps lliure.

CONCLUSIO

Aquestes proposicions constitueixen un mer esborrany de treball, incomplet i tal vegada contradictori en alguns punts. Indiquen tanmateix el propòsit polític d'invertir una situació obscena en la que el protagonisme és acaparat per uns dirigents que administren la misèria amb l'única perspectiva de la malversació armamentística i de la degradació accelerada de les condicions de vida.

ALTERNATIVA

VERDA

O.R.
"La Botines"

Alternativa Verda, Moviment Ecologista de Catalunya, és una organització política amb inscripció legalitzada pel Ministeri de l'Interior el dia 16 de desembre de 1983. Té com a objectius:

- 1) Reivindicar una economia de la natura que respecti els equilibris ecològics i els recursos naturals.
- 2) Establir un marc convivencial no estatalista.
- 3) Promoure una metodologia d'anàlisi científica per planificar i organitzar el territori -a fi d'assolir l'autosuficiència energètica i alimentària- i potenciar el desenvolupament d'aquelles tecnologies que tot interferint mínimament en l'ecosistema, es basen en la utilització dels recursos renovables.
- 4) Donar al treball i als objectes el significat que tenen en funció de les necessitats reals i objectives de la població, tot i evitant l'explotació i l'alienació de les persones.
- 5) Construir una forma d'interpretar i viure les relacions humanes basada en la solidaritat i la creativitat.

ALTERNATIVA VERDA MOVIMENT ECOLOGISTA DE CATALUNYA

Sol·licitud

- ☐ d'adhesió
☐ o simplement de suport

Nom i cognoms
Data de naixement
Domicili (i telèfon)
Població
Comarca
Ocupació
Data de la tarja
Col·lectiu al que pertany
D.P.

Signatura

Ordre de pagament a favor d'Alternativa Verda (Moviment Ecologista de Catalunya)

Banc o Caixa
Adreça
a nom de (titular)
Sucursal
Població
N.º compte o llibreta

Per la present vull que faci efectius els rebuts mensuals, bimensuals, trimestrals, etc. per pessetes que li presentarà a cobrament Alternativa Verda (Moviment Ecologista de Catalunya) a

nom de
Data

Signatura

Remet la tarja a la següent adreça:

Centre de dades d'Alternativa Verda
C/ Nàpols, 104, entresòl 4a
Barcelona-13

Per ajuts econòmics feu transferències o ingressos al compte corrent d'Alternativa Verda, nº 1.462/271 oberta a l'agència de Banesto del carrer Ausiàs March, 82, Barcelona-13 i al nº 4.565/95 oberta a l'agència 841 de la "Caixa de Pensions per la Velleixa i d'Estalvis" "La Caixa".

